סרטים

כוכב כמעט נולד

בתי היפהפיה (ארמון־דוד, תל־אביב; איטליה) הוא קונצרט סימפומניאני, בו ה־סוליסטית והמנצחת גם יחד היא אמנית ה־בד האיטלקיה אנה מניאני. במשך שעה וחצי ניצבת מול המצלמה דמותה החושנית־רגשנית — הר געש מהלך על שתיים. היא צועקת וכועסת, שמחה ובוכה, צוחקת ואו־הבת, מעלה על פניה את כל ההבעות האפ־שריות והצופה אינו שבע מלראותה. להיפך, כשרק נעלמת מניאני מהבד, מחכה הצופה בקוצר רוח לשובה.

היא מגלמת את דמותה של אם המקריבה את עצמה ואת כל אשר לה, למען הפוך את ילדתה בת החמש לכוכבת קולנוע. לג־ביה, בת ההמון, מהווה הקולנוע עולם של אושר והצלחה, אותו לא ידעה ואותו היא רוצה להועיד לבתה. אולם לאט לאט היא מתפכחת משכרונה, מבחינה בעולם החלו־

אנה מניאני ב„בתי היפהפיה"
כשהיא נעלמת, חסר משהו

מות שלה כפי שהוא במציאות. כשלבסוף מוצע החוזה לבתה. חוזה המבטיח לה מיל־יונים ויציאה לחיי רווחה, היא דוחה אותו בהכירה כי האושר נמצא בביתה ובחיי מש־פחתה הצנועים.

יצירה ניאוריאליסטית זו אינה חדשה. לו־צ׳אנו ויסקונטי, אחד מבמאיה הידועים של תעשית הסרטים האיטלקית, סיים אותו כבר לפני חמש שנים. לפי תסריט של אלברטו סבטיני, התסריטאי של כל היצירות הניאו־ריאליסטיות האיטלקיות המפורסמות, יצר ויסקונטי את אחד הסרטים החשובים בתולי־דות הסרט הניאוריאליסטי. זהו סרט החודר עמוק אל תוך המניעים האנושיים והסוציי־אליים של אנשי ההמון באיטליה.

אולם מעל לכל זהו סרטה של אנה מניאני. למרות צעקנותה והפרזתה במשחק, אין היא נכנסת אל תחום התיאטרליות, מצליחה למלא את אחד מתפקידיה הגדולים.

האשה שברקע

הלנה וחגבריים (חן, תל־אביב; צרפת) — מוזיר שוב אל הבד הישראלי את אלי־לת הקולנוע השבדית — אינגריד ברגמן. בסרטו של ז׳אק רנואר היא ממלאת את תפקיד הלנה סורוקובסקה, נסיכה פולניה החיה בפאריס, רואה את יעוד חייה בהעל־את אנשים אל הפיסגה. ברגע שהיא מצ־ליחה להביא את אהוביה אל הפיסגה, היא משאירה אותה לבדם, כמו על שיאו של הר קרח, חוזרת לשחק עם אחר.

כך היא מחליפה בזה אחר זה, מלחין, תעשיין עור מזדקן ומגיעה אל תחילת מש־חקה עם הגנרל פרנסואה רולן, אותו היא שואפת להפוך לדיקטטור הרפובליקה הצר־פתית. בהזדמנות זו היא מכירה את הנרי שבינקור (מל פרר), בו אינה יכולה להת־אהב, כיוון שאינה יכולה להצעיד אותו כלפי מטרה כלשהי. כי מטרתו של הנרי היא לא לעשות דבר. רק לאחר שהיא פר־קחת את עיניה לראות כי הקדישה את כל חייה לאחרים, לגברים שהיו זקוקים לה, היא נופלת לזרועותיו של האדם היחידי שאינו זקוק לה ואשר היא זקוקה לו.

קומדיה דמיונית זו, המוצגת זה שנה בפאריס, לא תזכה כנראה להצלחה דומה בישראל. הסמליות והשנינות בעלילה הדמ־יונית, הלעג והסאטירה לכל הבוחשים בק־לחת הפוליטית, העמדתם של הדיקטטורים בפוטנציה באור מגוחך, כל אלה אינם סממנים ההופכים קומדיה להצלחה המונית. אפילו משחקם של כוכבים כאינגריד ברגמן, מל פרר והזמרת ג׳וליאט גרקו אינו מונע מהקהל הישראלי לעזוב את הסרט באמצע.

בת השומר

דוניה (אוריון, תל־אביב; אוסטריה) — הוא סרט המביא אל אולם הקולנוע קהל שבדרך כלל אפשר לראותו רק בקונצרטים של מוסיקה קאמרית, או באסיפות של ה־מפלגה הפרוגרסיבית. זוגות בתלבושות־ערב — הגברים בעניבות פרפר, הגברות בלוויית כלבלבים — ממלאים מדי ערב את אולם הקולנוע. אלה הם יוצאי גרמניה ורוסיה הבאים לחזות ביצירתו של פושקין שומר התחנה, כפי שהיא מוצגת בגרמנית על־ידי שחקנים אוסטרים.

חוויה לא פחות מעניינת הוא הסרט עצמו. עלילת הרומן ידועה למדי: דוניה (אוה ברטוק), בתו של שומר תחנת טוסים גי־דחת, אי־שם בערבה האינסופית, נופלת ב־מלכודת קצין פרשים יפה־תואר, מובאת אל פיטרסבורג, שם היא לומדת להכיר את ה־חיים כפי שהם. היא מוכרת את עצמה למאהביה תמורת כסף. אולם כשהיא מחלי־טה לחזור בה, מתאהבת באמת בקצין צעיר, מגיע אביה שומר התחנה לעיר, לאחר ש־שמע על הפקרותה. כדי לשכנע את האב בטהרתה, מביימת דוניה חתונה לכבודו. מיד לאחר החתונה, כשאוהבה האמיתי מתנכר לה, היא יורה בעצמה.

הסרט צולם על רקע תפאורות של אולפן, ללא כל מאמץ לשוות לו גמון ריאליסטי. אולם אין זה חסרון אלא מעלה. כי את מה שאין עושות התפאורות, עושים השחקנים ועושה המצלמה. דוקא משחקם התיאטרלי של המשתתפים הוא ההופך את הסרט ל־חוויה. יותר מכולם עושה זאת וולטר ריכ־טר, בתפקיד שומר התחנה, אביה של דוניה. משחקו של אמן־גאון זה הוא תיאטרלי מובהק, משחק שמזה שנים אין למצאו בסרטי המערב, ועם זאת הוא משתלב ל־הפליא במסגרת היצירה הקולנועית.

תדריך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

● **זמנים חדשים** (זמיר, תל־אביב) — חמש אפיזודות מחיי אנשים קטנים ב־עולם הגדול, שהמכנה המשותף ביניהן הם גילויי האנושיות. ויטוריו דה סיקה, איב מונטן, לאה פדובני, סופיה לורן.

● **החייל האמיץ** (תמר, תל־אביב) — חיילים מתים קמים לתחיה, „ארטיסטים" מסדרים את הצבא, פרוסקציה ושחיתות בסאטירה בריטית חריפה, המעלה על ה־כותנת את צבא הוד־מלכותה.

היותר טובה בסיגריות פילטר

תשבץ העולם הזה 1026

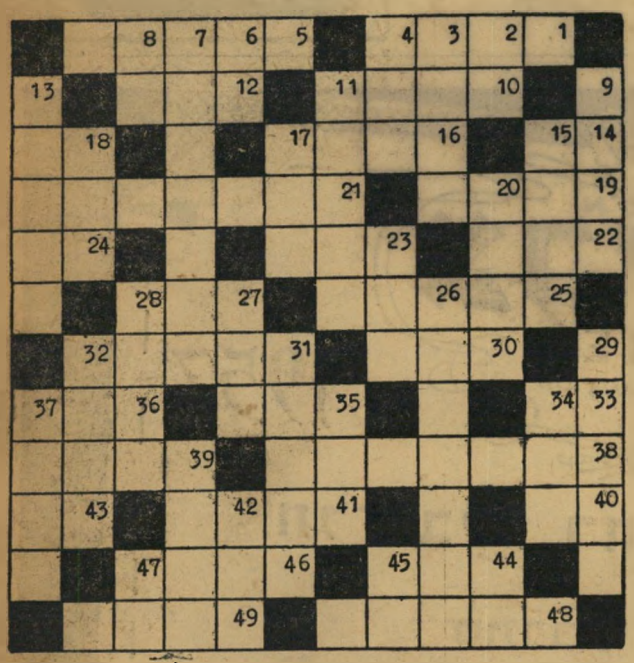

מאוזן: מדור בהעולם הזה; 5. נביא; 10. מועסק בשכר; 12. נתך מתכות; 14. ר־מת־גן; 16. גוון; 18. ממנו — אל הפחת; 19. מדת נפח; 21. תכונת החיילים הגרמ־ניים; 22. עץ לב־נוני; 23. כיצד? 24. מספר הצדי־קים הנעלמים; 25. הערה פוגעת; 27. כוח; 30. נס־פח להובלת מש־אות; 31. גבעה קטנה; 33. דגל; 35. בד מעולה; 36. מותר; 38. כופר בדת; 39. עצור; 40. גר; 41. מריבה; 43. סוג מפתח בטחון; 44. חומר בנייה יקר; 46. תנועת עליה; 48. מנהל האוצר; 49. הגוון הצהבהב הוא כזה, למשל.

מאונך: 2. צבע יקר; 3. ראשון הבנים; 4. דיפלומט; 6. מלת הש־לילה; 7. סיגריית פילטר; 8. הוא הולך למבוע — עד השברו; 9. ארץ, בארמית; 11. גואל קרקע; 13. אופה; 15. מחסיר; 17. שביל; 18. ירק; 20. המ״ם של סכו״ם; 23. מעט ממנו מגרש הרבה חושך; 26. שכונת היהו־דים בניו־יורק; 27. מתכת; 28. רמאי; 29. הבל; 31. מלך שבדיה; 32. בעל לאשה; 34. גבול; 35. תופעת טבע; 37. ער ליד תל־אביב; 39. פאניקה; 42. איכות; 44. כרמל, בממשלה; 45. מחואי אירי; 47. אוי!

למד לרכב
על קטנוע ואופנוע
ולנסוע במכוונות
בית־ספר **הכוכב** לנהגות
תל־אביב, רחוב השומר 5
פנת רחוב נחלת־בנימין 12

באופן גרג (Gregg)
נפתח ב־30.6.57
קורס דו־חדשי (פעמיים בשבוע) ל־
קצרנות
עברית או/ו אנגלית
הצלחה מובטחת — הרשמו מיד
אצל מר ח׳ בר־קמא (קמפינסקי),
המנהל, **בתל־אביב**: גורדון 5;
בחיפה: בי״ס „במעלה," החלוץ 13
(כתובת פרטית: פבזנר 19, חיפה)